

Op woensdag 12 mei 2010
overleed in het Don Boscohuis te Kortrijk
onze medebroeder

Patrick Deknudt
salesiaan-priester van Don Bosco

DEKNUDT Patrick

Hij was 67 jaar

Hij werd geboren te Kortrijk

op 1 november 1942

Hij deed de eerste professie te Groot-Bijgaarden

op 25 augustus 1963

Hij deed de eeuwige professie te Oud-Heverlee

op 19 april 1970

Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee

op 8 april 1972

1962-1963	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1963-1965	Groot-Bijgaarden	filosofie
1965-1968	Sint-Denijs-Westrem	leraar-assistent
1968-1972	Oud-Heverlee	theologie
1972-1978	Vremde	administratie
1978-1984	Vremde	adminstratie en vicaris
1984-1986	Heverlee Don Bosco	assistent en
	verantwoordelijke	
1985-2000	Sint-Pieters-Woluwe	Bijzondere Jeugdzorg
2000-2010	Kortrijk	provinciaal econoom
		parochie en
		salesiaanse diensten

Hij overleed te Kortrijk op 12 mei 2010

HOMILIE

Geachte familie,
beste medebroeders en zusters in de Salesiaanse Familie,
vrienden van onze medebroeder,

Vorige week woensdag en op Hemelvaartdag stonden wij verrast en verslagen toen wij het nieuws hoorden over het overlijden van onze goede medebroeder Patrick. De vele reacties en blijken van meeleven die we de laatste dagen ontvingen, getuigden dat velen daarin deelden. Zoals de apostelen op Hemelvaart stonden we naar de hemel te kijken en vonden geen woorden. We stelden vragen: 'Waarom moest dit nu gebeuren? Waarom moest hij zo eenzaam met zichzelf en zijn zorgen voor God worstelen? Waarom moest hij voor deze weg kiezen?' Zijn familie, onze gemeenschap en de velen die met hem op een of andere wijze verbonden waren zullen hem missen. De pijn snijdt diep.

Het evangelie van deze afscheidsviering (Joh. 14, 25-31) kadert in een gelijkaardige verslagenheid van de apostelen op het Laatste Avondmaal. Jezus zit met zijn beste vrienden aan tafel en vertelt dat Zijn uur gekomen is. Hij spreekt tot zijn leerlingen. Johannes brengt in zijn evangelie die Jezus woorden samen in verschillende afscheidsreden. De laatste weken, in de intense tijd tussen Pasen en Pinksteren, beluisterden wij deze woorden in de liturgie. Jezus wenst zijn leerlingen vrede, maar een andere vrede dan die van de wereld. Zo loopt Jezus vooruit op de tijd na zijn dood. De leerlingen hoeven zich niet zo te laten verontrusten en mogen de moed niet verliezen als Hij er niet meer is. Want Hij zal terugkeren als de Verrezene, Hij zal bij hen verder leven, en zijn leerlingen zullen zijn Geest en zijn vrede ontvangen. Daaraan zullen de mensen in de wereld zien dat Jezus leeft, ook vandaag. *'Als iemand mij liefheeft, zal hij mijn woord onderhouden; Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem houden.'*

Wij geloven dat dit woord vandaag ook klinkt tot bij Patrick. De Vader en de Zoon zullen bij hem verblijf houden, omdat hij Jezus liefhad. Hij hoeft zich niet meer te laten verontrusten of moedeloos te worden. De Heer geeft hem nu Zijn vrede, Zijn Sjaloom, in de eeuwige stad van de vrede, het jeroe-sja-laïm van God. Zo bidden en zingen wij soms:

*Jeroesjalaim, stad van God,
wees voor de mensen een veilig thuis,
Jeroesjalaim, stad van vrede,
breng ons weer thuis.*

Wij mogen geloven dat zijn naam daar onuitwisbaar in de palm van Gods hand gegrift wordt en dat hij in die liefdevolle hand in de vrede leeft.

Vanuit ditzelfde geloof mogen we zeggen dat de Verrezene ook tot ons deze woorden spreekt. Hij wil ons niet bedroefd en wezenloos achterlaten, maar zendt ons in deze dagen voor Pinksteren zijn Geest. Als we het niet begrijpen zal de Geest ons helpen en Jezus woord en daden in herinnering roepen en er de diepste betekenis van onthullen. Zo zullen ze bron van leven worden, zoals Paulus schreef aan de christenen van Filippi, omdat ze vanzelf uitstralen naar de wereld. (Fil. 1, 27-30)

Daarom zijn wij hier samen om eensgezind de troost en de kracht van het geloof te ontvangen, om ons onbegrip en onze zwakheid aan zijn Barmhartigheid toe te vertrouwen. Hoe moeilijk dit ook is.

‘Als iemand Mij liefheeft,’ zegt Jezus, als we elkaar blijven dragen en steunen, dan is God bij ons, en mogen we vertrouwwol in het leven staan. Met God mogen we naar een heldere toekomst kijken, hoe donker die er vandaag ook uit ziet.

Met dit geloof mogen we eucharistie vieren en dankbaar terugkijken op het leven van onze dierbare medebroeder Patrick.

Patrick werd geboren te Kortrijk op 1 november 1942. Hij groeide op in het gezin met vader Gerard en moeder Agnes, en als oudere broer van broer Luc en zus Marie-Claire, te Beveren-Leie. Van thuis uit kreeg hij zijn geloof, plichtsbeseft en werkkraft mee. Na de lagere school en een jaar college in Nieuwpoort, kwam Patrick hier in Don Bosco Kortrijk terecht, eerst in de humaniora, daarna studeerde hij drie jaar in de afdeling Late Roepingen. Hier en ook thuis leerde hij Don Bosco kennen. Patrick zou deze Don Boscoband met de familie verstevigen bij bezoeken en feesten, bij doop- en huwelijksfeesten. En zo kwam het dat moeder in Beveren-Leie een groep Medewerkers van Don Bosco stichtte en later haar engagement uitsprak als medewerker van Don Bosco. Vorig jaar had hij ook zijn zus uitgenodigd om hier mee te leven met de Medewerkers van Don Bosco.

Hier in Kortrijk schreef hij op 22 mei 1962 aan de directeur: *“Nu ik op het einde sta van mijn studies bij de Late Roepingen in uw huis, heb ik nagedacht en rondgevraagd over mijn leven. De Heer zelf wil dat we heilig worden en alzo de andere mensen tot de heiligheid brengen. Om mijn eigen ziel te redden en mijzelf te heiligen verlangde ik reeds lang mijn leven volledig als kloosterling aan de Heer te geven, indien dit tenminste Zijn heilige wil was, en op te gaan naar het priesterschap. Door mijn studies in uw huis van Don Bosco leerde ik de salesiaanse congregatie kennen. Toen heb ik nagedacht over de roeping tot het salesiaanse leven, omdat ik zo, terwijl ik mijn eigen ziel tracht te redden, me aan de jeugd zou kunnen geven.”*

Zo mocht Patrick dan het noviciaat te Groot-Bijgaarden beginnen. Een jaar later, herhaalde hij bij zijn aanvraag voor de eerste geloften, naar woorden van Don Bosco's 'Da mihi animas': *“Ik verlang eens priester te zijn in dienst van de zielen, vooral van onze jonge mensen. (...). Naar het voorbeeld van de Heer verlang ik mezelf te heiligen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn.”*

Dan begint het salesiaanse leven van Patrick. Eerst vormingsjaren: twee studie jaren filosofie (Groot-Bijgaarden), twee stagejaren als opvoeder en leraar (St.-Denijs-Westrem) en dan theologie aan het Centrum voor Kerkelijke Studies te Leuven (Oud-Heverlee). Voor de theologie was er nog een jaar legerdienst. Opperaalmoezenier A. Luysterman, de latere bisschop van Gent, merkte er Patricks zorgzaamheid en administratieve kracht op. Patrick werd een tijdje zijn secretaris. De toen gegroeide vriendschap bleef tot op vandaag bestaan. Wij zelf leerden hem in die tijd kennen als een trouwe en dienstbare medebroeder die zijn studies ernstig nam en zijn vrije tijd ten volle besteedde aan de organisatie en de voorbereiding van het speelplein (Oud-Heverlee).

Op het einde van de theologiestudie werd Patrick te Oud-Heverlee op 8 april 1972 tot priester gewijd. De jonge salesiaan trok nu als priester het volle salesiaanse leven in.

Het salesiaanse leven van Patrick kent een viertal fasen. Tot 1984 was hij in Vremde hoofd van de administratie en zes jaar vicaris van de salesiaanse gemeenschap. Daarna was hij twee jaar assistent bij de jonge medebroeders in Heverlee en tevens provinciaal coördinator van de Jeugdzorg Don Bosco, toen nog de Bijzondere Jeugdzorg. Van 1985 tot 2000 was hij de econoom van onze

salesiaanse provincie. De laatste tien jaar was hij als priester ingeschakeld in een Kortrijkse parochiefederatie en ondersteunde hij nog verschillende salesiaanse diensten. Het zou te veel zijn om hier alles op te sommen. Daarbij komt dat Patrick, zoals hij mij bij het laatste bezoek nog meedeelde, alles graag deed. Anderzijds voelde hij meer en meer dat er grenzen waren aan zijn psychische en fysieke krachten en dat er beperkt moest worden. *'Ik til aan alles zo zwaar.'* Er moest gesnoeid. Dat zou hij dan ook proberen te doen op het eind van dit werkjaar.

Ik wil even verwijzen naar een drietal dimensies van zijn persoon die we niet zullen vergeten.

Waar hij in salesiaans Vlaanderen ook was, Patrick was op de eerste plaats priester die God dicht bij mensen wou brengen. Hij wou priester zijn, dienaar van Jezus, in dienst van de zielen, zoals hij ooit had geschreven in het noviciaat. Hij deed dit als voorganger in de eucharistievieringen zowel in gemeenschappen van salesianen en zusters, als in bredere groepen van de Salesiaanse Familie; zowel in Kinderland of als verantwoordelijk priester in de Sint-Michielsbeweging te Waregem. Hij bracht er Gods Woord en brak er het levensbrood.

Als priester was hij een goede herder. Voor verschillende mensen was hij zo een geestelijke leider en luisterend oor, bracht hij het Woord op diverse retraites en bad hij met hen om Gods barmhertigheid in het sacrament van verzoening en de ziekenzalving.

Hij wist dat een priester maar priester kon zijn in verbondenheid met de bron, wanneer naar het woord van het evangelie de Vader en de Zoon bij hem verblijf mochten houden. In de drukte van het salesiaanse leven was Patrick trouw in het gebed en de laatste jaren had dit een sterke innerlijke kracht gekregen. Bij een van mijn laatste bezoeken zei hij me: *'Persoonlijk gebed en aanbidding zijn mijn stille kracht.'* Zo kon men Patrick op zondagnamiddag vinden bij het Sacrament in de kapel.

Als jonge Late Roeping bleef hij een Maria-zoon. Graag ging hij de laatste jaren enkele weken naar Lourdes om er als priester dienstbaar te zijn. Zoals Don Bosco kon hij dan zeggen: *"Heb maar*

vertrouwen in Maria, ze legt haar mantel op uw schouders. Weet dat Zij je beschermt en lief heeft."

Hij was een zorgzaam en gewetensvol **bestuurder**. Met velen in onze salesiaanse provincie mogen we daarom dankbaar zijn. We bleven hem juist daarom ook vaak Mijnheer Patrick noemen omdat hij dossiers kende, ze prachtig ordende en zich inwerkte in wetgevingen voor de Bijzondere Jeugdzorg, Onderwijs en vzw's. Bouw en inrichting, pensioenen, financiës, salesiaanse edities, het ging hem allemaal te harte en punctueel. Misschien was het te veel voor zijn draagkracht. Soms leek het ons wel eens dat hij te bezorgd was, te weinig ontspanning nam. Maar de veiligheid van de jongeren en de sociale zekerheid van de medebroeders vandaag en morgen waren zijn zorg omdat hij hield van de provincie en Don Bosco. En daarbij voegde hij nog: *'Ik wil geen luiaard zijn. Een sociaal statuut is toch ook belangrijk.'* Patrick had een zeer groot verantwoordelijkheidsgevoel.

Tenslotte was hij een goede **salesiaan**. Hij koos voor de jongeren. Aanvankelijk voor de gekwetste en kwetsbare jongeren in Jeugdzorg Don Bosco; later onrechtstreeks in de ondersteuning van de medebroeders en zusters en via provinciale bestuursorganen. En toch, steeds bleef er de keuze voor de zwakken. Zijn dienst en mantelzorg voor de medebroeders in het RVT H. Hart hier in Kortrijk sierden hem. Ik noem de namen van enkele medebroeders zaliger. Gerard Bouba, Gerard Mandeville, Jozef Dewaele, Arnold Sanders, Mathieu Vrijsen, Lucien Pottie zullen hem bij de Heer omringen en Jaak Goemaere zal zijn wekelijkse bezoeken missen. En dan is er *'de Medewerkersgroep. Ik doe het samen met zuster Katia met hart en ziel. Ik voel me graag gezien.'* De laatste jaren was hij hier in huis als salesiaan misschien wat stiller. En toch... Met een goede dosis hartelijkheid kon hij in een gemeenschap aanwezig zijn en mensen ontvangen.

Vorige woensdagmorgen werd dan alles toch te zwaar. Patrick was het strijden moe en de worsteling ten einde. Het licht ging uit. Maar wij geloven in het onnoembare Licht van de God van Liefde. Die anders kijkt, anders oordeelt, die vrede schenkt voor altijd voor Patrick.

Patrick ,
vandaag staan we bij je
en willen we je danken.

Als priester
was je geraakt door het Woord van de Vader en de Zoon
en deelde je van jouw innerlijkheid met hen
in de sacramenten van Gods aanwezigheid en Gods verzoening.
Zo wou je heiligend in het leven staan.

Als bestuurder
had je een groot hart voor de Salesiaanse Familie
in de vele taken en de verantwoordelijkheden die je opnam;
voor Don Bosco mocht het steeds wat meer zijn.
Zo wou je heil brengen in het leven van velen.

Als salesiaan
was je een dienaar van de vreugde.
Je probeerde voor te leven hoe we verbonden
teken en drager konden zijn van Gods Liefde
voor jongeren en volwassenen, in het bijzonder voor de zwakken.
Zo wou je de weg naar heil wijzen in het leven.

Moge Gods shalom
je verwelkomen en heiligen.
Rust nu maar in Gods vrede
tot in eeuwigheid.

Jos Claes
provinciaal

Kortrijk, Don Boscokapel
19 mei 2010

VANWEGE DE FAMILIE

Nonkel Patrick,

Toen je op 08 april 1972 tot priester gewijd werd, kreeg je van je ouders een treffende tekst over je priesterschap. Het deed hen goed, het deed ook ons goed te weten dat iemand, elke dag opnieuw, de handen voor je vouwt en voor je bidt. Met gevouwen handen heb jij, nonkel, in vele momenten van je priester-zijn onze vreugde en zorgen mee gedragen. Jouw gebed voor ons gaf rust, moed, zekerheid...

Nonkel Patrick, je hebt beloofd aan ons, maar ook aan de kinderen, dat eenmaal je bij God zou thuiskomen, je voor ons zou blijven bidden. Uit diep respect en "enorme dankbaarheid" voor je mooie leven als biddend priester brengt Maaïke de tekst, die jij 38 jaar geleden meekreeg van jouw ouders: "Priesterhanden"

*Handen eerbied overwaardig, handen liefd'en zegenrijk,
Priesterhanden offervaardig, sleutel dragers van Gods Rijk.*

*Handen die ons Christus geven, handen eeuwenlang beloofd.
Handen rust in dood en leven, priesterhanden op ons hoofd*

*Handen bloedig voorbetekend, handen O..' op Golgotha,
Christushanden met Hem smekend, om vergeving om gena.*

*Handen die ons Christus geven, handen eeuwenlang beloofd
Handen rust in dood en leven, priesterhanden op ons hoofd*

*Handen fors de wereld schragend, handen die aan God gebiën,
Handen God en Hemel dragend, handen die verlossing biën*

*Handen die ons Christus geven, handen eeuwenlang beloofd
Handen rust in dood en leven, priesterhanden op ons hoofd*

